

Szent Mihály Kirlevel

A Lenti Római Katolikus Plébánia hírei – 1. évfolyam, 4. szám, 2014. október 23.

OKTÓBER A RÓZSAFÜZÉR HÓNAPJA

A Rózsafüzér kialakulásának rövid története

Történészek állítják, hogy a rózsafüzér eredete a 9. századi Írországba nyúlik vissza. Abban az időben, ahogy ma is, a 150 zsoltárt tartalmazó **Zsoltárok könyve** nagyon fontos imakönyv volt a szerzetesek körében. A szerzetesek és a papi klérus tagjai is órákon keresztül recitálták vagy kántálták ezeket a zsoltárokat (ez fontos szerepet játszott a zsolozsma kialakulásában is). A kolostor környékén élő emberek csodálták ezt az állhatatos imádkozási szokást, de mivel olvasni nem tudtak, így ők nem gyakorolhatták ezt az imaformát. Egy ír szerzetes indítványozta a kolostor környékén élő embereknek, hogy imádkozhatnának a **150 zsoltár helyett 150 Miatyánkot**, s hogy számolni tudják az imákat, tegyenek egy erszénybe 150 kavicsot. Ezt az imamódszert már Remete Szent Pál is alkalmazta (Kr. u. 419). Később kis zsinór terjedt el, melyre 50 darab kisebb fadarabot kötöttek.

Damiáni Szt. Péter (+ 1072) említést tesz arról, hogy ehhez az imaformához elkezdik hozzáadni az **Angyali üdvözetet** (Lk 1,28). Nemsokára az Angyali üdvözet átveszi az 50 Miatyánk helyét, illetve a két imádságot egyesítik.

Néhány középkori teológus a 150 zsoltárt Jézus Krisztus életének, halálának és feltámadásának elfátyolozott titkainak tartotta. Összeállítják ennek megfelelően „A mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus zsoltárokönnyvé”-t. Nemsokára Máriáról is állítanak össze egy ilyen zsoltárkönyvet, de 150 dicséret helyett 50 dicséretet számolnak, és ezt hívják „rosarium”-nak (rózsakertnek), avagy virágcsokornak.

1208-ban megjelenik a Szűzanya **Szent Domonkosnak**, és ő mint új és hathatós fegyvert ajánlja neki a rózsafüzért. Domonkos "feléleszti és elterjeszti" rendjében és a rendhez közelállók között a rózsafüzért. Kr. u. 1365 körül az Üdvözlégyeket **tizedekre** csoportosítják, és egy Miatyánkot szúrnak minden tized elejére. 1400 táján már alkalmi gondolatokat – **meditációkat** – csatolnak az egyes Üdvözlégyekhez, főként a rosariumból. 1470-től a Domonkos, a Ciszterci és a Karthauzi rend elterjeszti az egész Nyugati Egyházban az „**új rózsafüzért**”. 1400-1500 között a 150 Üdvözlégyhez tartozó gondolatokat **fametszeteken** is ábrázolták, ez azonban a képek nagy száma miatt a gyakorlatban nem vált be. Így a képes rózsafüzér meg rövidült, és egy kép – Jézus életének, halálának és feltámadásának valamelyik titka – egy Miatyánk alá tartozott, ahogy ma is. 1700-ban **Montfort Szent Lajos** megírja azt a **leggyakoribb titok-csoportot**, amelyet ma is használunk.

A SZŰZANYA KÉRÉSÉRE IMÁDKOZZUK MINDEN NAP!

Köbli Tamás, plébános

Mindenszentek parancsolt ünnepe Keletről ered, ahol 380 körül, Húsvét táján megemlékeztek a világ összes vértanújáról. – Az ünnep idejét illetően ma is megőrzött az eredet, hiszen a bizánci liturgikus naptárban (így görögkatolikus keresztény testvéreink számára is) Mindenszentek ünnepe a Pünkösöd utáni vasárnap van. – Nyugatot tekintve az ünnep kiindulása Rómában található: 609-ben ugyanis Phokasz bizánci császár (602-610) az összes pogány isten tiszteletére épült Pantheont átadta Szent IV. Bonifác pápának (608-615), aki május 13-án felszentelte Szűz Mária és az összes vértanú tiszteletére. A templomszentelés évfordulóját minden évben megtartották. A következő évszázadban Szent III. Gergely pápa (731-741) e napot a Szent Szűz, minden apostol, vértanú, hitvalló, és a földkerekségen elhunyt minden tökéletes, igaz ember emléknapjává tette. Ugyanebben a században Angliában és Írországban **már november 1-jén** ünnepelték Mindenszenteket. Az ünnep november 1-jei dátuma a IX. században Európa kontinensén is elterjedt. IV. Gergely pápa (827-844) határozott úgy, hogy az aratás és a szüret után, november 1-jén legyen Mindenszentek ünnepe. Gyakorlati oka ennek az volt, hogy a sok (valószínűleg erre az ünnepre) Rómába érkező zarándok ellátását májusban nehézkesen oldották volna meg. Mindenesetre a nyugati egyház liturgikus esztendejét tekintve november első napján alkalmas helyen van Mindenszentek kötelező ünnepe, hiszen az egyházi év vége felé a liturgia a jelen pillanatunkat is érintő földi zarándokéletünk, illetve a történelem végére irányítja figyelmünket.

A Hitvallásban imádkozzuk: **hiszem a szentek közösségét**. E megfogalmazás első sorban a lelki javak közösségét jelenti, vagyis azt, hogy az Egyház összes tagja közösen részesedik a szent dolgokban: a hitben, a szentségekben, különösen az Eucharisziában (az Oltáriszentségben), a karizmákban, azaz a Szentlélek sajátos kegyelmeiben az Egyház építésére és a többi lelki ajándékokban. A szentek közössége a szeretet közössége.

A *communio sanctorum*-ban való hitünk egyúttal szent személyek közötti közösséget is kifejez. Úgy is mondhatjuk, hogy az Egyház még földön élő és a már földi életpályáját bejezett tagjai összetartoznak, mégpedig Krisztus miatt és Krisztusban. A **mennyet és a földet átfogó közösségről** van itt szó, amelybe beletartozik a megkeresztelt ember. „*Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresetséggel*” (1Kor 12,13). A halálon diadalt aratott Krisztus a Fő, aki az egész testet egybefogja és összetartja (vö. Ef 4,15-16). Ez a közösség a halált is áthidalja. Ennek a közösségnek tagjai vagyunk mi, akik még a földön élünk, tagjai azok, akik már elhunytak, de tisztulási folyamaton mennek át (rájuk gondolunk november 2-án, Halottak napján), és tagjai azok, akik már célba értek, akik már Isten dicsőségében vannak, akik már a mennyország lakói, a szeretet véget nem érő pillanatának részesei. Ennek az állapotnak Isten irgalmasságából és szeretetéből azok is részei, akik saját hibájukon kívül nem részesültek a keresetségben, ám földi életükben keresték az igazságot, követték lelkiismeretük jóra irányítását, és így is volt bűnbánatuk. Őket Isten a mennyországi polgársággal való megajándékozással tette az Egyház tagjává. November 1-je tehát – noha nem zárja ki a temetőlátogatást –, de nem a „temetőturizmus” ünnepe, hanem azokra tekintünk, akik a történelem idején előttünk vagy akár korunkban jártak, hasonlóképpen voltak küzdelmeik, mint nekünk, voltak bűneik, megbotlásai, de ebből a kegyelemmel történő együttműködéssel fel tudtak kelni, és hagyták, hogy Isten elégsse bűneiket.

A szentek, akár az Egyház hivatalosan kimondta róluk ezt, akár nem, közbenjárásukkal **Istennél és életpéldájukkal erősítenek** minket, és a velük való közösségünk táplálja bennünk a reményt, hogy sose érezzük magunkat egyedül, sose tekintsük magunkat elveszítettnek itt a földön. Amikor rájuk tekintünk, megpillanthatjuk bennük, hogy a Jézus megváltói művéből forrászó kegyelem hogyan gyümölcsozik az ember életében, így végső soron a szentekben Krisztust tiszteljük. Ők tanúskodnak arról, hogy Urunk a középpont.

Mindenszentek örvendező ünneplése szolgálja a **szentekkel való kapcsolatunk megújulását és megerősödését**, amely tulajdonképpen minden szentmisében megtörténik. Ezért is oly nagy értékű az eucharisztikus ünneplés és fontos a benne való részvételünk.

Istennek összes szentjei, könyörögjetek érettünk!

Kovács Richárd, káplán

ALMÁS JÓZSEFNÉ, MATILD NÉNI EMLÉKEZÉSE
A RÓZSAFÜZÉR SEGÍTŐ IMÁIRA

Húsz évig Budapest lakója voltam, a **háború borzalmait** ott éltem át. 1944. vége, '45 eleje állandó pince lakás hét héten át. Száz ember összezárva: félelemben, rettegésben. Riadó – bombarobbanás – közben ima, a Rózsafüzér. A szent Szűzanya védelmét kérve. Az oltalmat megkaptuk. A ház és lakói átvészelték a harcokat. A veszély elmúltával ismét a **munka** következett. Útközben egy tized Rózsafüzér a vilamos megállóig.

1947 februárjában Lentibe kerülve hiányoltam a Pesti vallási lelkületet. Ott közelben-távolban volt templom, akadt lehetőség betérni egy-egy imára, fohászra. Lassan megszoktam az itteni körülményeket, lehetőségeket.

1989. október 6-án megmozdult valami a lelkekben. Összefogva elindítottuk a **Rózsafüzér Társulatot**. 57 taggal kezdtünk, 25 éve tartjuk ezt a létszámot. **Naponta egy tized rózsafüzér** a vállalás. Anyagi hozzájárulást is fizetünk – ki-ki a lehetősége szerint. A bevételből havonta három szentmisét mondatunk: első pénteken, első szombaton és minden hónap 13. napján, a Fatimai Szűzanya szándékára.

Az adminisztrációs és pénztári munkát 23 évig végeztem. Az utóbbi két évben korom és betegségem miatt átadtam egy fiatalabb, lelkes, örömmel vállaló társulati tagnak, *Bagó Tiborné Zsuzsának*, aki folytatja az általam elkezdett munkát. A jó Isten áldása kísérelje sok-sok éven át.

A Szűzanya mindig velünk van, meghallgatja kérésünket, ha szívből, szeretetből kérjük segítségét. Sok tanúságtétel bizonyítja, hogy nem hagy el bennünket és **megóvja a benne bízókat**.

Üdvözlégy Mária

Almás Józsefné, Matild néni

Szent Máté evangéliumában az apostolok küldetését Jézus mennybemenetele előtt így fogalmazza meg: „Menjetek tehát, **tegyetek tanítványommá minden népet**, kereszteljétek meg őket az Atya és Fiú és Szentlélek nevében, és tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28, 19-20)

Jézus minden néphez vagyis minden emberhez küldi az apostolokat a tanítás és keresztelés feladatával. És amikor tanítvánnyá lesz az ember, akkor neki is szól az előbbi küldés, neki is teljesíteni kell a feladatát saját korában, saját körülményei között. A tanítványi lét természetesen az ember egész létére vonatkozik. Munkahelyén ugyanúgy a **küldetése szerint kell élnie**, mint otthon a családban, vagy a boltban bevásárlás közben. A hitoktató és a katekéta munkája a jézusi példabeszéd szerint magvetés (Mk 4,3-8).

Ezt hivatott segíteni az Egyház. A Katekézis Általános Direktóriumát (KÁD) Rómában 1997-ben, a Magyar Kateketikai Direktóriumot (MKD) Budapesten 2000-ben adták ki, hogy a mai kornak megfelelő szinten történjék hazánkban is a katekézis. Ennek egyik **fő helyszíne az iskolai oktatás**. Lentiben sajnos csak a három általános iskolában van igény erre. Az elmúlt évtizedekben a tanórák utáni időben nyílt lehetőség az órák megtartására. Minden csoportnak heti 2 órában volt hittan órája. 2013-ban a **kötelező tantárgyak között** az erkölcs tanterv mellett választható lett a hit-és erkölcs tantervként heti 1 órában és ehhez még választható volt a heti 1 óra fakultatívan.

Az új tanévben már az 1-2. és 5-6. osztályok tanulnak az új rendszer szerint. Az első osztályokban 55, a másodikban 67 fő, az ötödik osztályokban 68, a hatodik osztályokban 51 fő tanul. A többieknél továbbra is a fakultatív rendszer szerint dolgozunk. Az **új irányzat új feladatok** elé állítják a szülőket, a katekétákat és papokat. A **szülőknak** tájékozódni, dönteni kell gyermekük hitre nevelését illetően. Döntésükben bennfoglaltatik az imádságos élet, a vasárnapi szentmisén való részvétel, az egyházközség életébe való aktív bekapcsolódás. Igaz, akik egyházi házasságot kötöttek és gyermeküket megkereszteltették, azok ezzel „csak” a korábban tett ígéreteiket teljesítik. A **katekéta** munkája kedvezőbb a korábbi oktatási feltételekhez képest, mert a délelőtti folyamán megtertartható az egyik óra. A **papoknak** is újabb feladatokat ad ez a rendszer. A gyermekek és szüleik megszólításától, nevelésükön át, az egyházközség életének megújításáig.

Munkában csak **közösen érhetünk el eredményt**. Mindnyájunknak a gyermekek lelki fejlődését, haladását kell szem előtt tartani, ennek érdekében viszont mindent meg kell tenni. Nem szabad visszariadni az újabb módszerektől, sem az új kapcsolatoktól, az új „emberektől”! Törekedjünk mindenkit **Jézus szemével nézni**, a gyerekeket pedig a kereszténység jövőjeként látni. A templomban, az utcán, az iskolában, a családban, mindenhol ők a jövő keresztényei, Krisztus követői.

Tamás József, hitoktató

FELÚJÍTOTT ÚTMENTI KERESZTEKET SZENTELTÜNK

Lentikápolnán, az iskolakápolna mellett augusztus 23-án dr. Horváth Lajos kanonok úr, a Lenti-Lentikápolna közti út mentén szeptember 14-én pedig Tamás atya áldotta meg a felújított keresztet.

A felújított kereszt

Útmenti kereszt (lat. crux viator) „... a kereszt lábánál az ember megéri és megérti, hogy egy világ határához/végéhez érkezett el. Mindebből adódóan az útmenti kereszt imádságra, vagy legalább egy keresztvetésre készítet. [...] A keresztállítás különösen a 18. században lett gyakori, legtöbbjük 1850-1930 közötti. Az útmenti keresztetek nagy többségét nem az egyház állította, hanem a hívek fizették költségetük...”

(Magyar Katolikus Lexikon)

„Általában nemcsak útszéleken, hanem nevezetes vagy hangsúlyos helyeken (folyópart, falu széle, a mező, dűlők kezdete, balesetek, katasztrófák színhelye) állnak. Kivételüket tekintve egyaránt lehetnek vidéki művészek, kőfaragó mesterek, falusi ácsok, faragó specialisták munkái, és öntött, műkő és vaskeresztek is. Az út menti keresztetek alapítási motívuma általában egyéni fogadalom vagy hála, de gyakran szerencsétlenségek színhelyének megőrkítése is. Intézmények, testületek vagy a hívő lakosság is kinyilvánítja hitbuzgalmát út menti keresztetek állításával...”

(Magyar Néprajzi Lexikon)

A SZENTLÉLEK PECSÉJTJÉT VISELVE

„Pecsjéjével megjelölt minket” 2 Kor 1,22

Egyházközségünk fiataljainak szeptember 27-én, a délután 15 órakor kezdődő szentmise keretében szolgáltatta ki Veres András megyéspüspök úr a Szentlélek ajándékát – a bérmlás szentségét. A bérmlákozók megerősítették azt a fogadalmat, melyet helyettük szüleik és keresztszüleik tettek a keresztségben. A püspök Atya a Szeretet parancsának megtartására és követésére buzdította az egyházi értelemben immár felnőtté vált ifjakat. Kiemelte a bérmlákozókhoz szóló prédikációjában, hogy csakis a szeretet formáló ereje által, a szép szeretet útján járva tudjuk megtalálni a boldogságot, vagyis az Úrhoz vezető utat, hiszen Ő boldog életre teremtett minket. Vörösmarty Mihály A merengőhöz című verséből és Kovács Kati Mintha című dalának szövegéből kiemelt idézetekkel hívta fel figyelmüket arra, hogy merjék vállalni katolikus hitüket Krisztus követőjeként, éljenek Isten törvényei szerint – a világi javak megszerzését háttérbe szorítva –, s keressék az igaz utat, a szeretet útját, hiszen csak az vezet a boldogság, az örök élet felé.

Domonkos Dóra

2014. augusztus 16-án áldotta meg Márfi Gyula érsek úr a Tánczos család által a Tánczos családnál építtetett kápolnát. Egyházközségi képviselőtestületünk elnökének, **Kancsal Gyulának** köszöntőjéből idézünk:

Különösen nagy tisztelettel köszöntöm ünnepségünk főcelebránsát, *Márfi Gyula* érsek urat itthon, a dimbesdombos Zalában, a szülőföldön. Köszönjük, hogy elfogadta a család meghívását, eljött közénk, hogy felszentelje a Tánczos család által építtetett hegyi kápolnát, bemutassa a legszebb és legszentebb áldozatot.

Védelmesítője, oltalmazója eddig is volt ennek a hegyhátnak, hisz a hegykapunál áll **egy kőkereszt**, a következő szöveggel: „*Allítottatta Kerkateskánd hívő népe, a nagy honvédő háborúban elesett hősök, Jézus szentséges szívének engesztelésére. 1942.*” Valamirevaló hívő ember nem megy el mellette szótlánul, hiszen a nóta is azt mondja, hogy csak a kidőlt keresztfának nem köszön már senki, de ez sem fedi a valóságot, mert annak is kijár egy

dicsérettel – így tisztelegvén a szándék és az emberek előtt, akik azt annak idején állították. A mai naptól **kettős oltalom alatt** áll a kerkateskándi szőlőhegy. Odalent a kőkereszt, itt a domboldalon pedig ezen építészeti remekmű, ez a kis ékszerdoboz.

Tájegységek találkozásánál áll ez a kápolna. Észak felé a Cserta völgye Göcsejbe enged bepillantani. Balra fordulva megérint az Őrség szele. Ha felbaktatok a dombtetőre Hetés lehelete érint meg, délről pedig a Mura mente, a Muravidék, a homályba vesző Varasdi hegyekkel.

Akarva-akaratlanul is az ünnephez kapcsolódó szép egyházi ének sorai jutnak eszembe: „**Uram, jó nekünk itt lenni**”. Igen Uram, jó nekünk itt lenni, és ezt így gondolta a Tánczos család is. Szabadidejük nagy részét itt töltik: munkával, pihenéssel. Mertek egy nagyot álmodni, kápolnát kéne ide építtetni, ahol minden esztendőben összegyűlhetnek barátokkal, szülősgazdákkal, **Urunk színeváltozásának ünnepéhez** legközelebb eső szombaton – hegyi búcsúra. Szentmise keretében hálát adni a termésért, és kérni az ég Urát, adja áldását munkájukra. Olyan kápolnát építettek ide, mely a család temetkezési helyéül is fog szolgálni. Íme, az álomból valóság lett, áll a hegyi kápolna, melynek felszentelésére ilyen szép számmal összegyűltünk.

Érsek Úr! Még egyszer köszönöm, hogy elfogadta a család meghívását, Isten hozta, érezze jól magát idehaza itthon, a szülőföldön!

Immár kilencedik alkalommal volt Mária ünnep Lentiszombathelyen 2014. szeptember 6-án, a nem megfelelő időjárási viszonyok miatt a helyi kultúrházban és annak udvarán elhelyezett rendezvénysátorban. 2010-től a **Nyugat-magyarországi Kolping Családok részvételével** került megrendezésre az esemény a lenti Szent Katalin Kolping Család Egyesület szervezésében: „Találkozás a Mária-fánál, főzőverseny és zárandoklat” címmel. Az esemény falunapi családi nappal és főzőversennyel harmadik alkalommal valósult meg.

Szentmise Lentiszombathelyen,
a rendezvény sátorban

A FŐZŐVERSENYEK GYŐZTESEI:

2012. lenti Kolping Gondozási Központ

2013. körmendi Kolping Család

2014. alsópáhoki Kolping Család

Különdíjban részesült a lenti Egyházközségi Képviselőtestület és a KÉSZ csapata.

a főzőverseny résztvevői

Az elmúlt évi programunk az alapító atya, Boldog Kolping Adolf kétszáz éves születési jubileuma jegyében zajlott, míg ez évben az **alapító halálának 150 éves évfordulójára** emlékeztünk. Új Kolping Családok megalakulásának elősegítését és taglétszámunk növelését tűztük célul.

A rendezvényen Kovács András egyetemi hallgató – aki 2013. április 14-től az egyesület új titkára – az alábbiakat javasolta: „So-kunk által ismert, hogy Gosztola füst mentes falu. Mit szólnátok ahhoz, ha Lentiszombathely a „Kolping falu” elnevezést kapná? Ehhez jó alapot szolgáltatna, ha a szomszédos magaslaton (régii iskolaépület helyén) idővel egy kis kápolna, „Kolping-kápolna” emelkedne, mely jelképezné a kolpingosok népes táborát, a Kolping eszmeiség továbbélését. A hagyomány és a Kolping-eszmeiség megőrzése, folytatása csak utánpótlással lesz lehetséges. Ehhez kellenének a bátor, tetterre kész fiatalok!” Kolping Családunk hagyományteremtő programja új színfolt a lentiszombathelyi lakosság életében.

Pető Jánosné

OKTÓBER 1-JÉTŐL TEMPLOMUNKBAN A SZENTMISÉK IDŐPONTJA

A TÉLI REND SZERINT ALAKUL:

A reggeli szentmisék időpontja változatlan:

Lentiben vasárnap 8.30, csütörtökön és első pénteken 7.45

Lentikápolnán 10.00, Máhomfán 11.30

Az esti misék rendje: vasárnap, kedd, szerda, péntek, szombat **17.30**

Csütörtökön a társközségekben a kialakult sorrend szerint: **17.30**

REJTVÉNY

Rejtvényt kedvelő olvasóinknak képrejtvényeket kínálunk megfejtésre, melyek **három próféta** nevét rejtik. Beküldendő a **három név 2014. november 15-ig** a templom hirdetőablakánál lévő Szent Mihály Hírlevél feliratú dobozba, név és lakcím közlésével. A helyes megfejtők között könyvjutalmat sorsolunk ki.

Az előző számunkban közölt rejtvény megfejtése: János.

Néhány János nevű szent: Keresztelő Szent János, Szent János apostol, Aranyszájú Szent János, Nepomuki Szent János, Viannei Szent János, Kapisztrán Szent János, Keresztes Szent János.

Nyerteseink: Héra Ferenc, Lengyel Nóra, Magyar Józsefné.

Humor

Az egyházközségi képviselőtestület elnöke köszönti az esperest:

- Arra kérjük a jó Istent, hogy éltesse sokáig. Kívánjuk, hogy ne legyen se felperes, se alperes, hanem legyen nekünk sokáig igazi jó esperes.

A plébános a mise végén hirdeti:

- Kedves Híveim! Van egy jó és egy rossz hírem. A jó, hogy van elég pénzünk a templom felújítására. A rossz hír, hogy ez a pénz egyelőre a ti zsebetekben van.

A Szent Mihály Hírlevél a Lenti Római Katolikus Plébánia lapja.

Megjelenik kéthavonta a páros számú hónapokban.

A kiadásért felel: Köbli Tamás plébános, Lektor: Domonkos Dóra.

Szerkesztés: Balás Endre. Tördelés: Kovács Tamás.

Elérhetőség: 8960 Lenti, Templom tér 4. T.: 06-92/551-168

Plébániánk honlapja: lentiplebania.hu

Hírleveleink letölthetőek a honlapról: lentiplebania.hu/hirlevel